

CHƯƠNG II

Khuấy đều ly café. Công Khanh hớp lấy một ngụm hỏi:

- Thứ bảy mày đi đâu tao nhắn tin mày không được vậy Thái Điền?

Thái Điền cười:

- Tao đi Nha Trang, lúc mày nhắn tin là tao đi tắm biển nên không mang máy theo.

Khanh thở dài mỗi điều thuốc.

- Tao thấy mày bê bối quá, thằng qui ả! Đến mãi sáng chủ nhật mới nhắn tin được cho mày.

Điền suy tư.

- Tao biết mày nóng lòng với công việc, đừng buồn, mày thông cảm cho tao.

Rít điều thuốc Khanh nháy mắt trầm ngâm nói:

- Tao phiền trách gì mày, nhưng chỉ nhắc mày nhớ, đừng quên công việc làm của mình sắp tới. Và lại đừng quá phóng túng, làm khó cho Ngọc Hân. Theo tao mày không thật tình lắm đối với Hân!

- Làm thế cô ấy sẽ khổ tội nghiệp.

Điền trầm giọng:

- Cảm ơn mày! Nhưng tao yêu Ngọc Hân thật tình, làm gì có chuyện tao làm khổ cô ấy.

Khanh cười nói:

- Thì tao chỉ nhắc nhở mày thôi, chứ chuyện tình cảm mày hiểu biết hơn tao nhiều.

Điền nghiêm giọng nói:

- Chuyện tình cảm của tao và Ngọc Hân, có lẽ một ngày gần đây tao sẽ thông qua gia đình để tiến tới hôn nhân.

Khanh vẫn im lặng nhả khói thuốc trong suy tư. Có thật Điền định cưới Ngọc Hân. Cuộc sống hơi hợt phóng túng của Điền, Khanh đã quá rõ còn gì!

Điền không bao giờ thích ràng buộc yêu đó rồi quên đó! Tình yêu đối Điền như một trò đùa, như những phim tình cảm hấp dẫn trên màn bạc rồi hạ màn:

Khanh khẽ thở dài:

- Mà đã suy nghĩ kỹ và muốn dừng chân phiêu lãng.

Điền vuốt ngược mái tóc ra sau nhúu mày suy nghĩ:

- Nhưng tao còn lo ngại về phía gia đình!

Khanh gắt:

- Mà sợ mẹ mày cảm đoán? Tại sao mày không tự tính toán được, mà lại bám vào gia đình như thân chùm gởi, dù sao mày cũng có nghề nghiệp trong tay rồi kia mà. Chẳng lẽ mày chỉ trông chờ vào cha mẹ mày? Không tự lo nuôi sống mày và cô ấy trong khi lấy nhau sao?

Điền thở dài:

- Tao cũng không biết xử sao Khanh ạ!

Khanh nghiêm giọng:

- Mày thốt ra câu ấy, tức nhiên mày chưa thành thật yêu Hân.

Điền không trả lời, im lặng nhả khói thuốc.

Khanh lắc đầu:

- Tao thật không thể hiểu nổi.

Dụi điếu thuốc vào gạt tàn trên bàn Điền nói:

- Thôi bỏ chuyện riêng tư của tao qua một bên. Bây giờ mày định đi Biên Hòa cùng tao xúc tiến việc gì?

- Đồ án vẽ bản vẽ đã xong, ra Biên Hòa gặp lại anh Lâm để chọn ngày tiến hành xây dựng công trình.

Thái Điền gọi chủ quán tính tiền, anh nhìn bạn nói:

- Mình đi thôi Công Khanh!

Hai người cùng đứng lên một lúc, trong từng ánh mắt của họ, hiện rõ niềm hy vọng về việc làm sắp tới được thành công hoàn hảo.

Điền cho xe chạy nhanh về Biên Hòa trong buổi sáng sớm sương còn rơi...

Bà Đạt nhìn trần trời đứa con trai mà bà yêu thương nhất. Bà không ngờ Diên đã đi trước bà một bước, muốn tiến đến hôn nhân với Hân.

Thật tình bà không muốn chút nào hết, nhưng bà Đạt cũng khẽ giọng hỏi con:

- Con định cưới Ngọc Hân, nhưng có biết gia đình cô ấy như thế nào không? Và Hân có thương con thật tình không?

- Diên nhìn mẹ nói chậm rãi:

- Gia đình của Ngọc Hân cũng giàu lắm mẹ ạ! Mẹ của cô ấy có cửa hàng vải ở chợ Lớn. Còn ba Hân là thầu khoán...

Bà Đạt hỏi tiếp:

- Cô gái tên Ngọc Hân gì đó, con của ai vậy Thái Diên?

Anh vội nói:

- Con ông Đình Nghi mẹ ạ!

Bà Đạt nhìn con cao giọng:

- Mẹ biết gia đình này.

Diên mừng rỡ reo lên:

- Thế à? Mẹ quen gia đình ông ấy?

Bà Đạt nhíu mày gật đầu:

- Biết! Ba con có giao thiệp với thầu khoán Nghi mấy lần. Con có biết ông ta là một con cao trong việc tranh thầu cướp việc của người khác, làm sạt nghiệp biết bao nhiêu thầu vốn nhỏ hơn ông hay không hở con?

Diên trở mắt nhìn mẹ, anh chưa biết xử trí ra sao, trước lời bình phẩm về cha của Ngọc Hân.

Bà Đạt khẽ lắc đầu nói với con:

- Con cũng biết chứ Điền, con gái nhờ ở đức cha, điều con vừa nói với mẹ là không được rồi đó?

Điền nhìn mẹ van vãn:

- Nhưng mà Ngọc Hân không giống cha, cô ấy làm việc ở bưu điện được nhiều người quý mến lắm mẹ ạ!

Bà Đạt lại nhìn con:

- Điền ạ! Mẹ lấy vợ cho con, hay con lấy vợ cũng thế, phải chăm hạnh kiểm của nó trước, sau đó, là tìm hiểu xem cô ấy có biết lo làm ăn giỏi việc không? Với mẹ, vợ con phải hiền hậu, nét na, đảm đang việc gia đình con cái, đó mới là người vợ mẫu mực. Sau này con sẽ hạnh phúc nên công danh sự nghiệp.

Điền thở dài:

- Cuộc sống mỗi ngày một tiến bộ, má đòi hỏi nhiều quá... có tiền thì mình sẽ được tất cả thứ đó thôi mẹ ạ!

Bà Đạt lắc đầu:

- Con lầm rồi Điền à. Con chỉ nhắm vào họ giàu thôi sao? Lời nói của con chỉ đúng vào việc khác kia. Chứ đừng ý vào gia đình Ngọc Hân khá giả, còn lại thiếu những thứ khác cần phải có nơi vợ con.

Họ ý giàu rồi cứng đầu, bướng bỉnh lấy thế quyền uy của cha mẹ, xem thường rồi xúc phạm con, lúc ấy con có hạnh phúc không hay là đau khổ ân hận suốt đời chứ?

Điền buồn hui lắc đầu:

- Chung qui cũng vì sợ cạnh tranh nghề nghiệp, mà mẹ đánh giá quá thấp về gia đình Ngọc Hân.

Bà Đạt không giận con chậm rãi hỏi:

- Điền ạ! Con nói cho mẹ biết, con chăm cô ta ở điểm nào?

Điền cúi mặt, tay chận lấy bờ môi, không ngờ mẹ hỏi anh câu bất ngờ như thế... Anh hơi chững lại suy nghĩ rồi khẽ nói về dẫn đo:

- Con yêu cô ấy!

Bà Đạt hỏi lại:

- Còn cô ta có yêu con không?

- Cô ấy yêu con hơn chính cả bản thân cô ấy nữa mẹ à!

Bà Đạt mỉm cười:

- Con có thước đo lòng người và đo được tình yêu cô ấy?

Điền trở nên cọc cằn:

- Mẹ có bằng lòng cưới Ngọc Hân cho con không thì nôi, chứ đừng hạch hỏi con nhiều như thế!

Bà Đạt nghiêm giọng:

- Chỉ nghe con nói bấy nhiêu là mẹ biết con thiếu kiên nhẫn rồi. Mẹ biết con không thật lòng yêu cô ta như cô ta đã yêu con bao giờ. Đó chỉ là sự nông nổi của tuổi trẻ trong con cuốn hút trước một bóng sắc mà thôi.

Điền tròn mắt nhìn mẹ, giọng chậm rãi:

- Mẹ à! Thật ra... Điền cảm thấy mở lời nói...

Bà Đạt phì cười tiếp lời con:

- Con chưa yêu cô ấy nhiều phải không? Thế tại sao con bảo mẹ cưới cho con?

Điền gãi đầu, anh cảm thấy mẹ đã hiểu rõ tâm lý đứa con trai duy nhất của mẹ cả rồi còn gì! Nên Điền khó có thể mở lời...

Bà Đạt hỏi lại:

- Sao hả con?

Điền ấp úng ngập ngừng:

- Tại con...

Bà Đạt biến sắc mặt:

- Bộ con đã.... như thế rồi sao?

Điền không muốn kéo dài cự khó khăn này mãi, nên cố nói nhanh như sợ không còn thời gian thuận lợi để nói:

- Vâng! Con đã làm hại đời cô ấy rồi mẹ ạ!

Bà sững sốt:

- Mẹ thật không ngờ con...

Bà Đạt nhìn con sau câu nói với vẻ bao dung, độ lượng chậm rãi nói:

- Con ạ! Mẹ cũng muốn chiều theo ý kiến của con. Nhưng đây là việc hệ trọng cả đời, vả lại con là đứa con độc nhất của mẹ, chỉ ngại cô ta về làm vợ làm dâu trong gia đình, rồi sẽ có con.

Đến lúc ấy vợ chồng không hòa hợp, mẹ biết tính con hay bốc đồng, nông nổi, lại phóng túng ăn chơi theo kiểu của con rồi bỏ vợ, rồi cãi vã gây ra bất hòa trong gia đình, sẽ ảnh hưởng đến con cái của con sau này.

Điền nói về bất mãn:

- Mẹ lo xa quá! Nếu cần con sẽ sống riêng. Lúc ấy mẹ khỏi bận tâm.

Bà Đạt vẫn dịu giọng:

- Tánh con vậy đó! Mẹ chỉ nói có bấy nhiêu thôi mà không muốn nghe. Sinh con ra mẹ còn lạ gì tánh ý của con hả Điền?

Điền không chịu thua cãi lại:

- Nếu không hòa hợp thì ly dị nhau là cùng, không phiền ai hết.

Bà Đạt vẫn dịu giọng nói:

- Ly dị! Đó là điều mẹ muốn nói cùng con, chẳng lẽ con lấy vợ không suy nghĩ chín chắn, không định hướng tương lai, yêu thì ở, không thì chia tay, điều đó thật tai hại, con biết không?

Điền à! Ngoài việc lo tương lai cho con cái, con còn bồn phẫn với gia đình, với xã hội bên ngoài.

Lấy vợ lấy chồng đó là việc tự nhiên, mọi người cần phải có, nhưng con phải thực hiện tốt, để trong xã hội có được những thành viên tốt nữa chứ con.

Khi yêu nhau đòi lấy nhau cho bằng được, không thuận thì chia tay chẳng cần suy nghĩ, con tạo ra chẳng ai thềm để ý giáo dục, như thế con thấy mình đúng hay sai?

Điền lại gạt lời mẹ:

- Nhưng mẹ ơi! Mẹ toàn đưa ra những lý luận bất lợi cho con thôi. Chẳng lẽ ai yêu nhau, lấy nhau cũng cần xem kỹ như mẹ sao?

- Có lẽ mẹ cho rằng ý kiến của mẹ là phong kiến?

Điền buồn bã đứng lên:

- Con mệt lắm rồi. Mẹ cứ nói thẳng là mẹ không chịu cưới cô ấy cho con đi, cho đỡ mệt hơn.

Bà Đạt cố phân giải:

- Điền à! Đáng lý ra con đã lỡ hại đời con gái của người ta rồi, theo lẽ thường mẹ cưới cô ta cho con mới phải lý. Với lại nếu lỡ cô ta có thai với con, mẹ mới đắn đo suy nghĩ.

- Nếu cô ta chưa có gì hết, thì mẹ không tạo ra sự lỡ làng ấy, mà con bắt buộc mẹ chiều theo con...

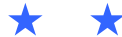
Thái Điền nhìn mẹ nói:

- Nếu Ngọc Hân mang thai rồi mẹ cưới cho con hả mẹ?

Bà Đạt lắc đầu:

- Con đừng bắt bí lời mẹ nói. Mẹ nói dứt khoát một lời với con. Nếu con báo tin Ngọc Hân có thai với con thì ắt mẹ chưa tin được, cái thai trong người tác giả là ai? Có thật là cháu nội của mẹ, thì làm sao mẹ cưới cô ấy cho con đây?

Điền hơi khựng lại một chút rồi lắc đầu, trong lòng anh rối lên bao nỗi ngổn ngang. Tất cả ai cũng có lý. Anh cũng thầm công nhận mẹ anh nói có lý.

Đôi mắt Hân vẫn nhìn Điền, anh có vẻ kém vui, kém cười gượng gạo không như những ngày hò hẹn nhau đi chơi.

Hân ngã lưng dựa vào thành ghế mím môi, bao nhiêu suy tư lo lắng cứ dâng lên trong lòng. Vẽ lên mặt bàn những hình ảnh vô nghĩa, giây lâu cô chợt hỏi anh:

- Điền à! Hôm nay anh sao thế?

Đôi mắt mơ màng trước khói thuốc loãng trên không. Điền cười nói giọng khỏ lấp:

- Chẳng có gì em ạ! Anh đang tính hướng làm ăn sắp tới, kiến thiết xây dựng chung cư.

Hân buồn buồn:

- Anh không thật lòng với em đó rồi Điền!

Điền nhăn mặt, chột nở nụ cười:

- Em lại không tin anh? Không lâu lắm đâu, em sẽ thấy lời anh nói với em đúng sự thật.

Vén tóc qua một bên Hân hỏi:

- Điền à! Anh có thật sự yêu em?

Vẫn nụ cười thật đẹp nở trên môi anh ngày nào:

- Anh yêu em thật! - Rồi vuốt lấy mặt. Điền đưa tay lên trời nói tiếp. Xin thề...

Khẽ chớp đôi mi Hân nói:

- Anh đã hứa với em điều gì anh nhớ chứ Điền?

Tựa lưng vào ghế. Điền lại rít thuốc, một thoáng sau anh nói:

- Anh nhớ... Đang vào xây dựng anh phải lo bản vẽ, em phải cho anh có thời gian Ngọc Hân ạ!

Hân hỏi anh:

- Thời gian đến bao giờ hả anh?

Trong khi em muốn chính thức làm vợ anh... Còn với anh dường như anh chẳng quan tâm gì cả?

Điền lên tiếng an ủi Hân:

- Ngọc Hân! Em đừng buồn, anh đã hứa thì không bao giờ quên đâu. Xong công việc này, anh sẽ chọn ngày chúng mình làm lễ cưới.

Hân buồn giọng:

- Em yêu anh thật lòng. Em không muốn kéo dài em rất nôn nóng Điền ạ?

Choàng tay qua bờ vai Hân, anh siết nhẹ, giọng âu yếm:

- Anh biết lòng em Hân ạ? Để từ từ...

- Anh không muốn vội vàng, em hãy kiên nhẫn, chuyện đâu sẽ rồi đó thôi em ạ!

Mỗi khi gặp nhau em cứ buồn hoài anh chịu sao nổi? Em phải vui lên em nhé!

Ngọc Hân nghe buồn vô tận, tại sao anh biết khuyên Hân kiên nhẫn chờ đợi.

- Nhưng tại sao anh không biết kiên nhẫn chờ đợi ngày cưới rồi hãy...

Nhưng Hân tự thấy nếu trách cứ một mình Điền thì cũng không đúng, dù sao trong lúc ấy cũng có sự đồng tình của Hân!

Hân nghe lòng hồi hận, nuôi tiếc sự đã rồi... Cô biết hiện tại mình đã thua thật! Còn Điền dù sao cũng là đàn ông, anh không hề mất mát điều gì, càng thúc bách Điền, Hân càng thấy mình hổ thẹn!...

Cũng tại Hân dễ dãi mới có chuyện như thế! Đừng đổ lỗi cho ai khi chính cô cũng bằng lòng chấp nhận sự cuồng nhiệt đam mê ấy mà...

Thái Điền khuấy đều cả hai ly cam vắt, nói với Hân:

- Uống đi em! Anh hiểu, cũng đến lúc chúng mình cần tiến đến hôn nhân, nhưng không phải là bây giờ... phải cho anh thời gian, đây là lời van xin em chờ đợi anh Hân ạ! Em đồng ý chứ?

Hân buồn giọng nói:

- Nếu không chiều theo ý anh, em cũng không biết làm gì anh bây giờ.

Nghiêng đầu qua Hân, anh nhẹ hôn lên bờ môi cô, khẽ giọng:

- Anh cảm ơn em! Anh yêu em nhiều lắm Hân ạ!

Ngọc Hân không nói một lời nào nhìn ra bờ sông Sài Gòn mà lòng buồn hiu hắt. Thật sự Hân yêu anh nhưng trong lòng thì không nguôi lo sợ.

Bất chợt Hân lại nói cùng anh:

- Điền ơi! Em yêu anh, đừng làm em thất vọng nghe anh!

Điền khẽ gật đầu, cúi xuống hôn say đắm vào bờ môi Hân. Đôi mắt anh nhìn cô thật quyến rũ. Hân ngã vào vai anh, niềm sung sướng lẫn tin tưởng chìm trong đáy mắt của anh rồi.

Bờ môi lại khép kín bờ môi. Những nghĩ ngợi trong lòng Hân về anh đã bay biến đi, để nhường lại cho những đam mê nơi Thái Điền đưa đến thật êm ái ngọt ngào.

Bà Hiền đẩy nhẹ cửa phòng Ngọc Hân bước vào lên tiếng hỏi con:

- Con đang làm gì đó Ngọc Hân?

Hân nhẹ ngời lên:

- Mẹ hả? Con nằm xem báo một chút mẹ ạ!

Ngồi xuống gần giường bà Hiền hỏi:

- Con có đọc thư anh Tâm con gởi chưa vậy?

Hân vo tròn cuốn báo trong tay, cô nói:

- Dạ con đã đọc rồi.

Bà Hiền vuốt tóc con:

- Tâm nó nói gì với con vậy?

Giọng nhỏ nhẹ Hân đáp:

- Anh Tâm hỏi thăm sức khỏe và việc làm của con. Có gì mà hỏi con kỹ quá vậy?

Nắm bàn tay con, bà vuốt ve cười nói:

- Thằng Tâm nó ngại không nói với con đó thôi. Mẹ cho con hay là một tháng nữa cô đượng Minh Trí cho biết Minh Tâm về nước và họ hứa với mẹ sẽ chọn ngày tốt đính ước hôn nhân cho con và Minh Tâm đó.

Hân nhăn mặt giận dỗi:

- Khổ quá sao mẹ không hỏi ý kiến con mà tự hứa với người ta.

Bà Hiền vẫn chậm rãi:

- Mẹ thấy Minh Tâm cũng tốt, lịch sự, hiền lành, đẹp trai, đâu có điểm nào con chê nó thân? Và lại cô dưỡng con cũng là chỗ bạn rất thân của ba mẹ. Lần này Tâm về nước, hai đứa tìm hiểu nhau, đi chơi giao thiệp để thông cảm nhau.

Tâm có ý định về đây lập gia đình ngay, có lẽ gặp con nó đồng ý liền.

Hân khỏ sở giải thích:

- Nếu anh Tâm muốn lập gia đình cùng con, nhưng quan trọng là con có đồng ý không kia? Và mẹ ạ! Thật ra con không yêu anh ấy...

Bà Hiền cười khẽ giọng:

- Thì từ từ con tìm hiểu Tâm rồi sẽ yêu thôi con ạ!

Hân gượng cãi lý:

- Thưa mẹ! Con không muốn gượng ép trong tình yêu. Cần có sự đồng cảm giữa hai phía.

Bà vẫn dịu giọng:

- Hân à! Con nên nghe lời mẹ, con đã lớn, gặp người tốt con còn chờ đợi gì nữa? Hay là con đã yêu ai?

Hân hơi bất ngờ về câu hỏi của mẹ!

- Không biết có nên nói thật với mẹ? Hân có tin tưởng ở Điền. Chờ đợi Điền lo xong công việc, rồi tiến hành làm lễ cưới.

Hân sợ nói ra trong lúc này sẽ bất lợi Hân biết không thể yêu ai ngoài Điền nếu mẹ biết, mẹ sẽ bảo quên Điền, sẽ cấm đoán... thật khó vô cùng với Hân.

Dù muốn hay không Hân cũng là của Điền rồi, không bao giờ có chuyện khác đi được. Nếu bảo cô xa Điền không thể nào Hân chịu nổi sự thương nhớ yêu anh... cô sẽ chết mất thôi.

Có lẽ phải chờ thời gian phân giải cho mẹ hiểu thôi.

Thấy con im lặng. Bà Hiền lên tiếng:

- Thôi, con nghỉ đi, con suy nghĩ lại, con nên biết rằng mẹ rất thương yêu con.

Hân nhìn mẹ bước ra khỏi phòng, trong lòng Hân nổi lên bao ngổn ngang, lo âu lẫn buồn bã...

Mắt nhìn thẳng về phía trước đường. Hân âm thầm đếm bước. Máy lúc gần đây Ngọc Hân luôn trầm buồn suy tư, trong lúc làm việc hay ngơ ngẩn.

Dường như trong lòng Hân khắc khoải lo âu Hân đang có một nỗi buồn thâm kín. Bây giờ Hân mới thấy hối hận về sự dễ dãi của mình với Thái Điền! Nhớ đến mà giận, nhưng cũng vì yêu Điền quá nhiều nên Hân không cưỡng lại được những đam mê của Điền đưa đến!

- Tại sao Thái Điền lại bật tắt cả tháng nay? Tại sao anh hẹn Hân rồi lại không đến? Tại sao anh không muốn gặp cô? Anh muốn xa Hân, muốn chia tay với tình yêu này?

Đôi chân Hân đi qua con đường dài hun hút, đôi mắt vẫn tê dại vô hồn Điền có biết và hiểu được nỗi lòng Hân lúc này không.

Hân mãi lo nghĩ quên mất cô bạn đi cùng bên cạnh:

- Ngọc Hân!

Tiếng gọi của Thu Hà vang lên. Hân trở về thực tế:

- Ngọc Hân, nhỏ định đi đâu đây?

Hân nhìn bạn, mắt buồn xa vắng:

- Buồn quá, mình đi dạo chơi, Thu Hà ạ! Chẳng biết đi đâu?

Nhìn Hân, Hà thấy thương hại:

- Lúc này sao nhỏ thờ thẩn quá.

Chớp nhẹ đôi mi. Hân không trả lời.

...

Thu Hà nói:

- Lên xe ta chở nhỏ về nhà ta chơi.

Nghiêng đầu tựa vào vai bạn, Hân nhỏ giọng than thở:

- Thu Hà! Mình và Hà thân nhau nên Hân mới nói. Chẳng biết cả tháng nay anh Điền đi đâu? Không gặp Hân một lần nào cả.

Hà nói có vẻ tự tin:

- Anh Điền chắc đi xây dựng công trình rồi nhỏ ơi!

Hân buồn giọng:

- Hân linh cảm không đúng như lời của Hà vừa nói!

Hà ngạc nhiên:

- Nghĩa là sao?

Hân mím môi đau khổ:

- Dường như anh Điền muốn chia tay với Hân. Anh ấy đã thay đổi.

Hà chắc lưỡi:

- Lẹ nào? Mình thấy hai người hạnh phúc lắm mà?

Giọng Hân ghen ngào than trách:

- Hân viết thư, điện thoại, nhắn tin mà anh Điền vẫn bật tin.

Hà tròn mắt:

- Lẽ nào lại thế hả Hân?

Hân buồn tê tái:

- Hà ơi! Ngày mới yêu nhau anh Điền thường nói rằng: "Ở thế gian lẫn trên thiên đường hoặc cả dưới địa ngục chưa có người con gái nào anh yêu chân thành tha thiết như Ngọc Hân". Nhưng bây giờ là thế đây Hân không biết cách nào gặp anh.

Hà thương bạn an ủi:

- Đừng buồn như vậy. Hay là Hân tìm đến nơi làm hoặc đến nhà của anh Điền xem sao?

Hân lắc đầu khổ sở:

- Chẳng còn hy vọng Hà ạ! Anh ấy không còn làm nơi đó. Đã đi rồi...

Hà kêu lên:

- Đã đi rồi? Sao không tin tức gì cho Hân?

Không nói được nữa. Hân gục đầu lên vai bạn thổn thức. Hân không dám nói lên sự thật về sự đại dột của mình cùng bạn... Hân rất sợ và hổ thẹn cho sự nông nổi của mình.

Bây giờ Hân thấy hụt hẫng, nhưng cũng cố gắng tin là Điền sẽ trở về thăm cô chắc, có lẽ anh ấy rất bận.

Nghi ngờ lại qua nhanh trong đầu óc Hân, Hân nhớ lại những kỷ niệm lúc hai người bên nhau. Hân lại tin tưởng ở Điền hơn.

Chợt Hà lên tiếng:

- Ngọc Hân! Mình sẽ cố gắng giúp Hân tìm gặp anh Điền! Đừng buồn nữa nhé!

Lau giọt lệ trên má. Hân khẽ nói:

- Mình cảm ơn Thu Hà.

Hà lại an ủi:

- Việc gì cũng phải tìm hiểu đừng vội kết luận sớm cho anh Điền.

Khẽ gật đầu. Ngọc Hân không nói thêm lời nào, ngã đầu vào vai bạn, mặc cho bạn đưa Hân đi bất cứ nơi nào.

Nước mắt vẫn rơi mãi trên mặt Hân. Sự thật đã rõ. Thái Điền đã đi Buôn Mê Thuật hơn hai tuần nay. Không ngờ Điền lại tàn nhẫn vô tâm với Hân như thế.

Một người chờ đợi, còn một kẻ vô tư không màng đến.

- Thái Điền! Tại sao anh lại lợi dụng tình yêu chân thật của tôi? Anh hại tôi rồi trốn chạy bỏ ra đi?

Bây giờ sự thật đã lộ trần bộ mặt của anh ra, anh không còn cần tôi nữa. Anh đưa ra đủ lý lẽ để không đến với tôi. Anh tàn nhẫn lắm. Anh chối bỏ tình yêu chân thật của tôi, tôi ngây thơ khờ dại, quá tin anh mà dâng hiến đời con gái cho anh.

Anh nói với tôi “chúng mình yêu nhau chân thật, đâu cần gìn giữ quá đáng với nhau tôi dễ dàng tin anh, cứ ngỡ anh thật lòng. Không ngờ anh thay đổi, bỏ tôi nhanh chóng.

Hân khóc nức nở... Cô biết mình đã thua thiệt đã mất tất cả...

Mất tình yêu đầu. Mất cả cuộc đời. Mất cả tuổi trẻ và tương lai...

Diễn ơi! Thế sao tôi vẫn yêu anh, lại thù căm ghét anh? Trong sự ngọt ngào của anh, ẩn chứa sự man trá đối với tôi.

Thà rằng anh nói cùng tôi một lời chia tay tôi ít đau khổ hơn là sự thình lạng trốn tránh tôi.

Ba mẹ sẽ buồn biết bao... Tôi đã làm nhục nhã liên lụy đến hai đấng sanh thành. Và mất đi niềm tin của mẹ từ bấy lâu.

Ngọc Hân úp mặt vào gối thên thức, vì yêu anh quá nhiều, mà tôi phạm sai lầm khó tha thứ.

Tôi chẳng cần cân nhắc suy nghĩ nên đánh mất cả cuộc đời trong đam mê ân ái của anh.

Bây giờ hậu quả chỉ mình tôi gánh lấy! Thật là đắng cay nhục nhã...

Ba mẹ ơi! Hãy tha lỗi cho con. Con phải làm gì đây? Lệ vẫn rơi, hồn vẫn tê dại trong đêm dài hiu quạnh. Một mình Hân trong căn phòng đơn lẻ...

Thật sự bây giờ Hân rất cần mẹ, chỉ có mẹ là người an ủi, lo lắng, yêu thương Hân trong lúc đau khổ này mà thôi...

Bà Hiền mãi tính toán những số hàng hóa vừa thu về mấy ngày nay. Công việc bận rộn quên cả giờ giấc.

Hôm nay nhàn rồi bà mới chợt nhớ đến Ngọc Hân, đã mấy ngày bà không gặp con gái.

Như mọi lần bà Hiền đến phòng của Hân gọi khẽ:

- Ngọc Hân! ngủ hả con?

Nghe tiếng mẹ gọi. Hân bật đèn, vội lau nước mắt dậy. Vuốt lại mái tóc rồi trả lời:

- Không mẹ ạ? Con hơi mệt, chỉ nằm nghỉ thôi, mẹ vào đi...

Bà Hiền đẩy cửa phòng bước vào thoáng thấy Hân vẻ xanh xao lẫn bối rối, cũng như nỗi buồn vương trên mặt làm bà Hiền chột giật mình. Ngạc nhiên, bà nhìn sâu vào đôi mắt Hân dò xét:

- Ngọc Hân có việc gì con giấu mẹ?

Hân vội lắc đầu nhìn nơi khác:

- Không có việc gì con giấu mẹ đâu mẹ ạ!

Bà Hiền không tin, nhẹ nắm tay con ngồi xuống giường, bà hỏi vẻ lo lắng:

- Ngọc Hân! Có việc gì con nói thật cho mẹ biết! Con bị khiển trách ư? Mẹ thấy con thay đổi tánh tình khác lạ lắm!

Lúc này con đi làm việc đều đặn chứ?

Hân nghe mẹ dỗ dành, cô tủi thân khóc òa! Ôm vai mẹ cần sự che chở.

Bà Hiền hốt hoảng hỏi:

- Sao con khóc? Con sao vậy Hân?

Bà ôm Hân vào lòng, khẽ dịu giọng hỏi tiếp:

- Làm gì con phải khóc như vậy? Có việc gì cứ nói với mẹ, mẹ sẽ giúp con, đừng sợ Ngọc Hân!

Hân khóc nức nở:

- Mẹ ơi! Con khổ lắm mẹ ơi!

Bà Hiền chắc lưỡi:

- Mà khổ việc gì đến phải khóc thế con?

Nước mắt tuôn dài. Hân mím môi:

- Mẹ ơi! Con đã làm mẹ thất vọng, con đã làm khổ chính con rồi mẹ ơi!

Bà ngạc nhiên không hiểu:

- Là sao hả Hân? Mẹ không hiểu gì?

Cúi đầu Hân bum lấy mặt:

- Mẹ ơi! Con yêu Thái Điền... và con đã.

Câu nói dở dang của Hân làm bà Hiền chột hốt hoảng, bà biết chuyện chẳng lành đã xảy ra...

- Trời ơi! Bỏ con..

Hân lo sợ đáp khẽ:

- Mẹ ơi! Con đã bị Điền lừa gạt con...

Bà Hiền gằn hỏi lại:

- Con đã có thai rồi à?

Hân lắc đầu:

- Dạ. Không có.

Bà Hiền ngồi im lặng. Đúng là tuổi trẻ, bông bột bốc đồng. Bà biết con gái lớn lên là phải có tình yêu. Hân dại khờ, bà Hiền khổ tâm cũng không ít.

Bà đã chọn Minh Tâm cho Hân, nhưng cô từ chối, vì tình yêu đối với Điền bấy lâu nay đã sâu đậm.

Hân đã nặng tình với Điền, một tình yêu lừa dối như bong bóng bay xa. Anh đã làm Hân đau khổ, hụt hẫng đến sa sút thế này...

Bà Hiền thật khổ sở, lên tiếng hỏi Hân:

- Ngọc Hân! Con nói rằng Điền nó gạt con, vậy con có gì với nó chưa?

Hân cúi đầu đáp lí nhí:

- Dạ rồi, đã một lần...

Bà Hiền kêu lên nho nhỏ, vì sợ chồng nghe được, sẽ khổ thêm cho bà và Hân.

- Trời ơi! Vậy là con đã làm hỏng cả rồi Hân ơi! Con đã giết chết ba mẹ chẳng cần dao kiếm... Danh dự gia đình con đã làm hỏng tất cả. Tại sao con dại quá vậy Hân? Làm thân con gái, sao con không biết giữ gìn, cái quý giá nhất ấy của con hả Ngọc Hân?

Càng nói càng tức giận, bà Hiền bật khóc vì sự ngu dại của Hân. Hân vẫn im lặng, ngồi nghe mẹ than thở đay nghiến.

Hân đã đọc không biết bao nhiêu là sách báo, nhưng rốt cuộc rồi lại không học hỏi được gì trong những thứ đó.

Hân ôm mẹ sợ hãi khóc:

- Mẹ ơi! Mẹ đừng khóc như thế. Con dại khờ đành chịu. Mẹ đừng khóc nữa mẹ à!

Rồi Hân cũng lại khóc cho chính mình, khóc trong niềm hối hận. Không biết giữ gìn bản thân, để ngày nay phải buồn lụy đến mẹ...

Bà Hiền lau nước mắt nhìn con mà lòng đau đớn. Hân ơi! Bây giờ có giết chết con, hay mắng chửi thì việc cũng đã xảy ra rồi! Chỉ sợ thiên hạ bình phẩm họ chê cười con.

Bà tự thấy bà cũng có lỗi một với con, vì không gần gũi để dạy bảo con. Bà chỉ lao vào việc kiếm tiền mà ra thế này...

Nhìn gương mặt mẹ buồn khổ, im lặng Hân lên tiếng:

- Mẹ, từ nay con sẽ vâng lời mẹ, con sẽ sống bên mẹ, cố gắng sửa đổi nếp sống cho riêng con. Mẹ tha lỗi cho con... Mẹ đừng buồn con, con xin mẹ...

Hân biết lỗi lầm của mình quá lớn nên hối hận, hiện tại Hân thấy bơ vơ lạc lõng, lúc này chỉ có mẹ là nguồn an ủi duy nhất cho cô. Hân không dám cãi lời mẹ, cùng sự sắp đặt của bà: Hân phó mặc buông xuôi tất cả...

Bà Hiền nhìn con gái:

- Ngọc Hân con phải nghe lời mẹ, bằng lòng chấp nhận cuộc hôn nhân với Minh Tâm. Mẹ sẽ lo liệu chu toàn cho con tất cả...

Hân gật đầu cam chịu:

- Dạ, con nghe lời mẹ...

Bà Hiền nhìn con mà lòng xót xa nhưng phải biết làm sao hơn? Nếu không tha thứ cho con, nó sẽ đau khổ dường nào trong sự hụt hẫng không ai an ủi khuyên bảo lúc này...

Chỉ còn cách tha thứ và lo cho con mà thôi. Nhưng bà Hiền cũng cảm thấy ray rứt, bà có ý định gả con cho Minh Tâm, trong lúc này chính bà đang lừa gạt cha mẹ Minh Tâm.

Cũng chính vì con, bà mong rằng Hân sẽ cố quên hết những đau khổ vừa trải qua trong đời Ngọc Hân.